

— Отъ тука, издума ниско Аврамица, като му показа една слива до оградата.

И тя се загуби въ мрака.

Огняновъ се прѣхвърли прѣзъ трънака на оградата, и се намѣри на заднята улица.

Тя бѣше пуста.

Той трѣти изъ неж. Тя го изведе пакъ прѣдъ хана.

Тамъ се сблъска съ една тѣлпа въоръжени турци. Тѣ нахълтахъ прѣзъ вратнята и потѣнахъ на вжтрѣ въ двора...

Огняновъ се изгуби и той въ тъмнината.

XXXIII.

Н о щ ъ т а.

Далеко подиръ полунощъ Огняновъ, слѣдъ доста примеждия, се завърнх на укрѣпленieto.

Защитниците бѣхъ будни още, натъркаляни въ тъмнината на черги и на рогоски, донесени отъ къщята имъ. Тѣ гълчахъ тихо подъ ямурлуците си, съ очи обѣрнати къмъ безлунното звѣздно небе. Огняновъ се промъкнх безшумно между тѣхъ и се трѣшнх убитъ, сломенъ физически и нравствено. Той се мъчеше да съсрѣдоточи распилѣнитѣ си мисли, или поне да си докара сънь, който му бѣше необходимъ — за да може крѣпкъ да срѣщне утрѣшния день... Но мислитѣ му хвърчахъ изъ пространството разсѣяни, като подплашенъ рой пчели, а съньтъ сѣ бѣгаше отъ клепките му. Не се заспива лесно въ надвечерието на едно сражение, по-добрѣ — катастрофа.

На страна ставаше единъ разговоръ, доста тихо, между една малка група възстаници, налѣгали на близо. Тоя разговоръ привлѣче вниманието му.

— Ти както щешъ ъж обрѣщай, нашата работица е спукана, казваше единъ.